

РЕГЛАМЕНТ (ЕО) № 44/2001 НА СЪВЕТА

от 22 декември 2000 година

относно подсъдността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взе предвид Договора за създаване на Европейската общност, и по-специално неговите член 61, буква в) и член 67, параграф 1 от него,

като взе предвид предложението на Комисията¹,

като взе предвид становището на Европейския парламент²,

като взе предвид становището на Икономическия и социален комитет³,

като има предвид, че:

- (1) Общността си е поставила за цел поддържане и развитие на зона на свобода, сигурност и правосъдие, в която се гарантира свободното движение на хора. С оглед постепенното създаване на такава зона, Общността трябва да приеме, наред с друго, и мерки във връзка със сътрудничеството в областта на правосъдието по граждански дела, които мерки са необходими за стабилното функциониране на вътрешния пазар.
- (2) Някои различия между националните норми, които са приложими по отношение на подсъдността и признаването на съдебни решения, затрудняват гладкото функциониране на вътрешния пазар. Затова от съществено значение са разпоредбите за уеднаквяване на правилата за състълкновението на юрисдикции по граждански и търговски дела и за опростяване на формалностите с оглед бързо и опростено признаване и изпълнение на съдебни решения от държавите-членки, които са обвързани по настоящия регламент.
- (3) По смисъла на член 65 от Договора, тази област е в обхвата на съдебното сътрудничество по граждански дела.
- (4) В съответствие с принципите за субсидиарност и пропорционалност, които са формулирани в член 5 от Договора, целите на настоящия регламент не могат да бъдат в достатъчна степен постигнати от

¹ ОВ С 376, 28.12.1999 г., стр. 1.

² Становище, дадено на 21 септември 2000 г. (все още непубликувано в *Официален вестник*).

³ ОВ С 117, 26.4.2000 г., стр. 6.

държавите-членки и могат следователно по-добре да бъдат постигнати от Общността. Настоящия регламент ограничава приложението си в рамките на необходимия минимум, с оглед постигане на тези цели и не надхвърля необходимото за тази цел.

- (5) На 27 септември 1968 г. държавите-членки, които действат съгласно член 293, четвърто тире на Договора, подписаха Брюкселската конвенция за подсъдността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела, изменена от Конвенциите за присъединяване на нови държави-членки към тази Конвенция (наричана Брюкселската конвенция)⁴. На 16 септември 1988 г. държавите-членки и държавите от ЕФТА подписаха Конвенцията от Лугано относно подсъдността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела, която е паралелна конвенция на Брюкселската конвенция от 1968 г. Предприета бе дейност за преглед на тези Конвенции, като Съветът одобри съдържанието на преработените текстове. При този преглед трябва да се гарантира приемственост в постигнатите резултати.
- (6) С оглед постигне на целта за свободно движение на съдебни решения по граждански и търговски дела е необходимо и подходящо правилата, приложими по отношение на подсъдността и признаването и изпълнението на съдебни решения, да се регламентират с правен акт на Общността, който е със задължителна сила и е пряко приложим.
- (7) Обхватът на настоящия регламент трябва да включва всички основни граждански и търговски дела с изключение на някои ясно определени дела.
- (8) Трябва да съществува връзка между производствата, по отношение на които се прилага настоящия регламент, както и територията на държавите-членки, които са обвързани от настоящия регламент. Съответно, трябва да се прилагат общи правила за подсъдността, когато ответникът има местожителство в някоя от тези държави-членки.
- (9) Ответник, който няма местожителство в държава-членка, като правило е субект на националните правила за подсъдност, приложими на територията на държава-членка на сезирания съд, докато ответник с местожителство в държава-членка, която не е обвързана по настоящия регламент, трябва да остане субект на Брюкселската конвенция.

⁴ ОВ L 299, 31.12.197 г.2, стр. 32.

ОВ L 304, 30.10.1978 г., стр. 1.

ОВ L 388, 31.12.1982 г., стр.1.

ОВ L 285, 3.10. 1989 г., стр.1.

ОВ C 15, 15.1.1997 г., стр.1.

Виж Консолидирания текст в ОВ C 27, 26.1.1998 г., стр.1.

- (10) За целите на свободното движение на съдебни решения, съдебните решения, постановени в държава-членка, които са обвързана по настоящия регламент, трябва да бъдат признати и изпълнени в друга държава-членка, обвързана по настоящия регламент, дори ако длъжникът по съдебното решение е с местожителство в трета държава.
- (11) Правилата за подсъдността трябва да са във висока степен предвидими и основани на принципа, че подсъдността по правило се основава на местожителството на ответника и винаги трябва да е налице на това основание, освен в няколко ясно определени ситуации, когато основанието на спора или автономията на страните изисква или предполага различен свързващ фактор. Местожителството на правния субект трябва да се определи автономно, така че общите правила да се направят по-прозрачни и да се избегнат конфликти на юрисдикции.
- (12) Наред с местожителството на ответника, трябва да съществуват алтернативни основания за подсъдност, които са основани на тясна връзка между съда и процедурното действие или с оглед да се улесни непротиворечивото упражняване на правосъдие.
- (13) Във връзка със застраховането, потребителските договори и трудовата заетост, по-слабата страна трябва да бъде защитена от правила за подсъдност, които са в по-висока степен благоприятни за нейните интереси, отколкото предвиждат общите правила.
- (14) Автономията на страните по договори, различни от застрахователен, потребителски или трудов, където се допуска само ограничена автономия при избора на компетентен съд, трябва да бъде съблюдавана при условията за изключителни основания за подсъдност, които са установени в настоящия регламент.
- (15) В интерес на хармоничното упражняване на правосъдие е необходимо да се минимизира възможността от едновременни производства и да се гарантира, че в две държави-членки няма да се произнасят противоречащи си съдебни решения. Трябва да съществува ясен и ефективен механизъм за решаване на висящи дела (*lis pendens*) и свързани с тях производства и за отстраняване на проблемите, които произтичат от национални различия като тези във връзка с определянето на времето, към което едно дело се счита за висящо. За целите на настоящия регламент това време трябва да се определи автономно.
- (16) Взаимното доверие в упражняването на правосъдие в Общността оправдава съдебни решения, които са постановени в държава-членка, да бъдат автоматично признавани без нуждата от някаква процедура, освен в случаите на оспорване.

- (17) По силата на същия принцип на взаимно доверие, трябва да бъде ефективна и бърза процедурата за превръщането на едно съдебно решение, което е постановено в една държава-членка, в изпълняемо в друга. За тази цел декларацията, че едно съдебно решение е изпълняемо, трябва да бъде издавана на практика автоматично след изцяло формална проверка на представените документи, без съдът да има възможност да повдига по свой почин някое от основанията за неизпълняемост, които са установени по силата на настоящия регламент.
- (18) При все това, зачитането на правото на защита означава, че ответникът трябва да има възможност да обжалва в състезателна процедура декларацията за изпълняемост, ако той смята че е налице някое от основанията за неизпълняемост. Трябва да е налице процедура по обжалване и по отношение на ищеца, когато искането му за декларация за изпълняемост е отхвърлено.
- (19) Трябва да се гарантира приемственост между Брюкселската конвенция и настоящия регламент, и за тази цел трябва да се установят преходни разпоредби. Същата нужда от приемственост се прилага и по отношение на тълкуването на Брюкселската конвенция от Съда на Европейските общности, а Протоколът от 1971 г.⁵ трябва също така да остане приложим спрямо висящи дела към момента на влизане в сила на настоящия регламент.
- (20) Обединеното кралство Великобритания и Ирландия, в съответствие с член 3 на Протокола за позицията на Обединеното кралство и Ирландия, приложен към Договора за Европейски съюз и към Договора за създаване на Европейската общност, заявиха желанието си да участват в приемането и прилагането на настоящия регламент.
- (21) Дания, в съответствие с членове 1 и 2 от Протокола за позицията на Дания, приложен към Договора за Европейски съюз и към Договора за създаване на Европейската общност, не участва в приемането на настоящия регламент, и следователно не е обвързана от него, нито е субект на неговото прилагане.
- (22) Тъй като Брюкселската конвенция остава в сила в отношенията между Дания и държавите-членки, които са обвързани от настоящия регламент, Конвенцията и Протоколът от 1971 г. продължават да действат

⁵ ОВ L 204, 2.8.1975 г., стр. 28

ОВ L 304, 30.10.1978 г., стр. 1.

ОВ L 388, 31.12.1982 г., стр. 1.

ОВ L 285, 3.10.1989 г., стр. 1.

ОВ C 15, 15.1.1997 г., стр. 1.

Консолидираният текст виж в ОВ C 27, 26.1.1998 г., стр. 28.

между Дания и държавите-членки, които са обвързани по настоящия регламент.

- (23) Брюкселската конвенция продължава да действа на териториите на държави-членки, които попадат в териториалния обхват на тази Конвенция и които са изключени от настоящия регламент, съгласно член 299 от Договора.
- (24) Подобно на това, и в името на последователността, настоящия регламент не накърнява нормите, които регулират подсъдността и признаването на съдебни решения, които се съдържат в специални общностни актове.
- (25) Спазването на международните задължения, по които са страни държавите-членки, означава, че настоящия регламент не засяга договори във връзка със специални въпроси, по които са страни държавите-членки.
- (26) Трябва да бъде осигурена необходимата гъвкавост в основните правила на настоящия регламент, за да се отчетат специалните процедурни правила на някои държави-членки. Някои разпоредби на Протокола, приложен към Брюкселската конвенция, трябва съответно да се включат в настоящия регламент.
- (27) За да се гарантира хармоничен преход в определени области, които бяха обект на специални разпоредби в Протокола, приложен към Брюкселската конвенция, настоящия регламент предвижда разпоредби за преходен период, които отчитат специфичното положение в определени държави-членки.
- (28) Не по-късно от пет години след влизането в сила на настоящия регламент, Комисията представя доклад за приложението му и при необходимост – ще изготви предложения за изменения.
- (29) Комисията трябва да приспособи приложения I - IV за правилата за националната подсъдност, съдилищата или компетентните органи и процедурите за обжалване, налични въз основа на изменения, предложени от засегнатите държави-членка; измененията, направени спрямо приложения V и VI трябва да се приемат в съответствие с Решение 1999/468/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 г., което установява процедури за упражняване на правомощия по приложение, възложени на Комисията⁶,

ПРИЕ НАСТОЯЩИЯ РЕГЛАМЕНТ:

ГЛАВА I

⁶ ОВ L 184, 17.7.1999 г., стр. 23.

ОБХВАТ

Член 1

1. Настоящия регламент се прилага по отношение на граждански и търговски дела без оглед на вида на подсъдността. Той не ще се простира, по-специално, по отношение на дела за доходи, митнически или административни дела.
2. Настоящия регламент не се прилага по отношение на:
 - а) правното положение или правоспособността на физическите лица, право на собственост, което произтича от съпругески отношения, завещания и наследство;
 - б) банкрут, несъстоятелност на дружества или други правни субекти, съдебни споразумения, споразумения за частично погасяване на дълг и сходни производства;
 - в) социално осигуряване;
 - г) арбитраж.
3. В настоящия регламент терминът „държава-членка” означава държавите-членки с изключение на Дания.

ГЛАВА II

ПОДСЪДНОСТ

Раздел 1

Общи разпоредби

Член 2

1. При условията на настоящия регламент лицата, които имат местожителство в държава-членка, без оглед на националността им, ще бъдат съдебно преследвани в съдилищата на тази държава-членка.
2. Лица, които не са граждани на държавата-членка, в която имат местожителство, ще се уреждат от правилата за подсъдност, които са приложими по отношение на гражданите на тази държава.

Член 3

1. Лица, които имат местожителство в държава-членка, могат да бъдат съдебно преследвани в съдилищата на друга държава-членка само при съблюдаване на правилата, установени в Раздели 2 до 7 на тази Глава.
2. По-специално, правилата за национална подсъдност, установени в приложение I, няма да се прилагат в техен ущърб.

Член 4

1. Ако ответникът няма местожителство в държава-членка, подсъдността на съдилищата на всяка държава-членка, при условията на член 22 и 23, ще се определя от правото на тази държава-членка.
2. По отношение на такъв ответник, всяко лице, което има местожителство в държава-членка, може, независимо от неговата националност, да се ползва в тази държава от действащите там правила за подсъдност и по-специално от тези, конкретизирани в приложение I, по същия начин както гражданите на тази държава.

Раздел 2

Специална подсъдност

Член 5

Лице, което има местожителство в държава-членка, може да бъде съдебно преследвано в друга държава-членка:

1. а) по дела във връзка с договор, в съдилищата по мястото на изпълнение на въпросното задължение;

б) за целта на тази разпоредба и освен ако не е договорено друго, мястото на изпълнение на въпросното задължение ще бъде:

- в случая на продажба на стоки, мястото в държава-членка, където съгласно договора, са доставени стоките или е трябвало да бъдат доставени,

- в случая на предоставяне на услуги, мястото в държава-членка, където съгласно договора услугите са били предоставени или е трябвало да бъдат предоставени.

в) ако не се прилага буква б), тогава се прилага буква а).

2. по делата за издръжка, в съдилищата в мястото, където получаващият издръжка има местожителство или живее преимуществено. Или ако

делото е вторично с производство относно правното положение на лице, в съда който, съобразно собственото си право, е компетентен да разглежда това производство, освен ако тази подсъдност се основава единствено и само на националността на една от страните.

3. по дела относно гражданска отговорност, *delict* или *quasi delict*, в съдилищата по мястото, където е настъпило или може да настъпи вредоносното събитие.
4. що се отнася до граждански иск за вреди или реституция, основан на акт, водещ до започване на наказателно преследване, в съда, сезиран да разгледа това производство, в степента в която съдът съгласно своето правото, е компетентен да разглежда граждански дела.
5. що се отнася до спорове, произтичащи от дейността на клон, агенция или друг вид представителство, в съдилищата по мястото, където е разположен клонът, агенцията или представителството.
6. в качеството на наследодател, попечител или ползвател на попечителски фонд, създаден по силата на закон или на писмен документ, или създаден устно и доказан писмено, в съдилищата на държавата-членка, където е открит попечителския фонд.
7. що се отнася до спор във връзка с плащане на възнаграждение, искано във връзка със спасяване на товар или стока, в съда, под чиято власт въпросните товар или стока:
 - а) са били задържани с цел да се гарантира това плащане или
 - б) са могли да бъдат за тази цел задържани, но е дадена гаранция или друго обезпечение;при условие, че тази разпоредба се прилага само ако се претендира, че ответникът има интерес от товара или стоката, или е имал такъв интерес по време на спасяването им.

Член 6

Едно лице, което има местожителство в държава-членка, може също така да бъде съдебно преследвано:

1. когато то е един от множество ответници, в съдилищата по мястото, където който и да е от тях има местожителство, при условие че исковете са дотолкова тясно свързани, че е целесъобразно те всички да бъдат разгледани и разрешени заедно, за да се избегне риска от постановяване на противоречиви съдебни решения като следствие на отделни дела;

2. като трета страна в процедура по поръчителство или гаранция или в друго дело на трета страна, в съда, сезиран по първоначалното дело, освен ако те не са учредени единствено с целта той да се отстрани от подсъдността на съда, който би бил компетентен в неговото дело;
3. по насрещен иск, произтичащ от същия договор или обстоятелства, на които се основава първоначалния иск, в съда, пред който е висящо първоначалното дело;
4. по дела във връзка с договор, ако процедурата може да се съчетае с процедура срещу същия ответник, по дела относно вещни права върху недвижими вещи, в съда на държавата-членка, където е разположен имотът.

Член 7

Когато по силата на настоящия регламент, съд в държава-членка е компетентен за действия във връзка с отговорност, произтичаща от използването или дейността на кораб, този съд, или който и да е друг съд, който по силата на вътрешното право, е заместен за тази цел, също така ще е компетентен по отношение на искове за ограничаване на тази отговорност.

Раздел 3

Подсъдност по дела във връзка със застраховане

Член 8

По дела във връзка със застраховане, подсъдността се определя от нормите на този раздел, без да се накърняват разпоредбите на член 4 и точка 5 на член 5

Член 9

1. Застраховател, който има местожителство в държава-членка, може да бъде съдебно преследван:
 - а) в съдилищата на държава-членка, където има местожителство, или
 - б) в друга държава-членка, в случай на процедурни действия, извършени от притежателя на полицата, застрахования или ползвателя, в съдилищата по мястото, където ищецът има местожителство,
 - в) ако той е съзастраховател, в съдилищата на държава-членка, в която е повдигнат иск срещу основния застраховател.
2. Застраховател, който няма местожителство в държава-членка, но има клон, агенция или друго представителство в една от държавите-членки, по

отношение на спорове, произтичащи от дейността на клона, агентството или представителството, ще се счита, че има местожителство в тази държава-членка.

Член 10

По отношение на застраховка за отговорност или застраховка на недвижима собственост, застрахователят може наред с това да бъде съдебно преследван в съдилищата, където е настъпило вредоносното събитие. Същото се прилага и ако движимо и недвижимо имущество се покрива от една и съща застрахователна полица и двете са неблагоприятно засегнати от едно и също случайно събитие.

Член 11

1. По отношение на застраховка за отговорност, застрахователят също така може, ако правото на съда го допуска, да бъде присъединен по дело, което увредената страна е повдигнала срещу застрахования.
2. Членове 8, 9 и 10 се прилагат по отношение на действия, предприети от увредената страна пряко срещу застрахователя, когато се допускат такива преки действия.
3. Ако правото, приложимо спрямо такива преки действия, предвижда, че притежателят на полицата или застрахованият могат да бъдат присъединени като страни по делото, същият съд ще е компетентен по отношение на тях.

Член 12

1. Без да се накърнява разпоредбата на член 11, параграф 3, застрахователят може да започне дело само в съдилищата на държавата-членка, в която ответникът има местожителство, независимо дали той се явява притежател на полицата, застрахован или бенефициент.
2. Разпоредбите на този раздел не засягат правото да се повдигне насрещен иск в съда, в който, в съответствие с този раздел, е висящ основният иск.

Член 13

Разпоредбите на този раздел могат да бъдат пренебрегнати само по силата на споразумение:

1. което е сключено след възникване на спора, или

2. което допуска притежателят на полицата, застрахованият или бенефициентът да започнат дело в съдилища, различни от тези, посочени в този раздел , или
3. което е сключено между притежател на полица и застраховател, ако и двамата имат по време на сключване на договора местожителство или са преимуществено пребиваващи в една и съща държава-членка, и което споразумение има действие на предоставящо подсъдност на съдилищата на тази държава, дори ако вредоносното събитие се случи в чужбина, при условие че това споразумение не противоречи на правото на тази държава, или
4. което е сключено с притежател на полица, който няма местожителство в държава-членка, освен дотолкова, доколкото застраховката е задължителна или е относно недвижима собственост в държава-членка, или
5. което се отнася до договор за застраховка дотолкова, доколкото покрива един или повече от рисковете по член 14.

Член 14

Рисковете по член 13, параграф 5, са следните:

1. всякаква загуба на или вреда на:
 - а) морски кораби, инсталации, разположени край бреговете или в Открито море, или въздухоплавателно средство, произтичащи от рискове, които са във връзка с използването им за търговски цели;
 - б) транзитни стоки, различни от багажа на пътниците, когато транзитът се състои от или включва товар на такива кораби или въздухоплавателни средства.
2. всякаква отговорност, различна от тази за телесна повреда на пътници или загуба или увреждане на багажа им:
 - а) произтичаща от използването или дейността на кораби, инсталации или въздухоплавателни средства, както са указани в точка 1, буква а), дотолкова доколкото, по отношение на последното, правото на държава-членка, в която е регистрирано въздухоплавателното средство, не забранява споразумения за подсъдност по отношение на застраховка за такива рискове.
 - б) за загуба или повреда, причинени от транзитни стоки, както са описани в точка 1, буква б).

3. всякаква финансова загуба във връзка с използването или дейността на кораби, инсталации или въздухоплавателни средства, както са указани в точка 1, буква а), и по-специално загуба на редовен или чартърен товар.
4. всякакъв риск или интерес във връзка с някои от тези по точки 1 - 3;
5. без да се изключват точки 1 до 4, всякакви „големи рискове”, както се определят в Директива 73/239/ЕИО на Съвета⁷, изменена от Директиви 88/357/ЕИО⁸ и 90/618/ЕИО⁹ на Съвета, както те биха били изменени.

Раздел 4

Подсъдност по отношение на потребителски договори

Член 15

1. По отношение на дела във връзка с договор, сключен от лице – потребител, за цел която може да се приеме, че е извън неговата търговия или професия, юрисдикцията се определя от разпоредбите в този раздел, без да се накърнява разпоредбата на член 4 и точка 5 на член 5, ако:
 - а) се отнася до договор за продажба на стоки с изплащане или на кредит, или
 - б) се отнася до договор за заем, изплатим на части, или за някаква друга форма на кредит, направен с цел да се финансира продажбата на стоки, или
 - в) във всички останали случаи, договорът е сключен с лице, което извършва търговски или професионални дейност в държавата-членка, където потребителят има местожителство, или с всякакви средства провежда такива дейности по отношение на тази държава-членка или по отношение на няколко държави, включително тази държава-членка, и договорът попада в обхвата на такива дейности.
2. Когато потребител сключи договор със страна, която няма местожителство в държава-членка, но има клон, агенция или друго представителство в някоя от държавите-членки, тази страна, по отношение на спорове, възникнали от дейността на този клон, агенция или представителство, ще се счита за имаща местожителство в тази държава-членка.

⁷ ОВ L 228, 16.8.1973 г., стр.3. Директива, последно изменена с Директива 2000/26/ЕО на Европейския парламент и на Съвета (ОВ L 181, 20.7.2000 г., стр.65).

⁸ ОВ L 172, 4.7.1988 г., стр.1. Директива, последно изменена с Директива 2000/26/ЕО.

⁹ ОВ L 330, 29.11.1990 г., стр.44.

3. Този Раздел не ще се прилага по отношение на договор за транспорт, различен от договора, който в цената си включва предоставянето на комбинация от пътуване и настаняване.

Член 16

1. Потребител може да започне преследване срещу другата страна по договор било в съдилищата на държава-членка, в която тази страна има местожителство, или в съдилищата по мястото, където има местожителство потребителят.
2. Делото може да бъде предявено срещу потребител от другата страна по договора само в съдилищата на държавата-членка, където има местожителство потребителят.
3. Този член не накърнява правото да се повдигне насрещен иск в съда, пред който в съответствие с този раздел, е висящо основното дело.

Член 17

Разпоредбите на този раздел могат да бъдат пренебрегнати само по силата на споразумение:

1. което е сключено след възникването на спора, или
2. което допуска потребителят да започне дело в съдилища, различни от тези, посочени в този раздел, или
3. което е сключено между потребителя и с другата страна по договора, и двамата от които са имали по времето на сключване на договора местожителство или са преимуществено пребивавали в една и съща държава-членка, и което предоставя подсъдност на съдилищата на тази държава-членка, при условие че това споразумение не противоречи на правото на тази държава-членка.

Раздел 5

Подсъдност по отношение на индивидуални трудови договори

Член 18

1. По дела във връзка с индивидуални трудови договори подсъдността се определя от разпоредбите на този раздел , без да се накърняват разпоредбите на член 4 и член 5, точка 5.

2. Когато работник или служител сключи индивидуален трудов договор с работодател, който няма местожителство в държава-членка, но има клон, агенция или друго представителство в някоя от държавите-членки, работодателят, по отношение на спорове, възникнали във връзка с дейността на клона, агенцията или представителството, ще се счита за имащ местожителство в тази държава-членка.

Член 19

Работодател, който има местожителство в държава-членка, може да бъде съдебно преследван:

1. в съдилищата на държавата-членка, където има местожителство, или
2. в друга държава-членка:
 - а) в съдилищата по мястото, където работодателят обичайно осъществява дейността си или в съдилищата, по мястото където последно е осъществявал дейност., или
 - б) ако работникът или служителят не осъществява обичайно или не е осъществявал обичайно дейността си в никоя държава, в съдилищата по мястото, където дейността, за която е нает работникът или служителят, е разположена или е била разположен.

Член 20

1. Работодател може да започне дело само в съдилищата на държавата-членка, където работникът или служителят имат местожителство.
2. Разпоредбите на този раздел не засягат правото да се повдигне насрещен иск в съда, в който в съответствие с този раздел е висящо основното дело.

Член 21

Разпоредбите на този раздел могат да бъдат пренебрегнати само по силата на споразумение за подсъдност:

1. което е сключено след възникването на спора, или
2. което допуска работникът или служителят да заведат дело в съдилища, други от тези, указани в този раздел.

Раздел 6

Исключителна подсъдност

Член 22

Следните съдилища ще притежават изключителна подсъдност, независимо от местожителството:

1. по дела, които имат за предмет вещни права във връзка с недвижима собственост или наемане на недвижима собственост, съдилищата на държавата-членка, където е разположена тази собственост.

Обаче, по дела които имат за предмет наемане на недвижима собственост, сключено за временна частна употреба за максимален срок от шест последователни месеца, също така ще са компетентни съдилищата на държавата-членка, където има местожителство ответникът, при условие че наемателят е физическо лице и че наемодателят и наемателят имат местожителство в една и съща държава-членка;

2. по дела, които имат за предмет действителността на създаването, недействителност или прекратяване на търговски дружества или други юридически лица или сдружения на физически или юридически лица, или действителността на решения на техните органи, съдилищата на държавата-членка, в която има седалище търговското дружество, юридическото лице или сдружение. За да се определи това седалище, съдът прилага своите правила на международното частно право;
3. по дела, които имат за предмет действителността на вписванията в публични регистри, съдилищата на държавата-членка, където се води регистърът;
4. по дела във връзка с регистрацията или действителността на патенти, търговски марки, дизайни или други сродни права, за които се изисква да се заявят или регистрират, съдилищата на държавата-членка, в която е кандидатствано за, или е осъществено, или е, съгласно документ на Общността или по силата на международна конвенция, определено да бъде осъществено заявяването или регистрацията;

Без да се накърнява подсъдността на Европейската патентна служба по силата на Конвенцията за предоставяне на европейски патенти, подписана в Мюнхен на 5 октомври 1973 г., съдилищата на всяка държава-членка ще имат изключителна подсъдност, независимо от местожителството, по дела във връзка с регистрацията или действителността на всеки Европейски патент, предоставен на тази държава.;

5. по дела във връзка с изпълнението на съдебни решения, съдилищата на държава-членка, в която съдебното решение е било или трябва да бъде изпълнено.

Раздел 7

Прекратяване на подсъдност

Член 23

1. Ако страните, една или повече от които имат местожителство в държава-членка, са се договорили, че съд или съдилищата на държава-членка ще са компетентни за разрешаване на всякакви спорове, които са възникнали или които могат да възникнат във връзка с определено правно отношение, този съд или тези съдилища ще са компетентни. Тази подсъдност ще бъде изключителна, освен ако страните са уговорили друго. Такова споразумение, предоставящо подсъдност, ще бъде или:
 - а) писмено или доказано в писмен вид; или
 - б) във форма, която е съобразена с практиките, които страните са установили помежду си; или
 - в) в международната търговия, във форма, която е съобразена с обичая, за който страните са или е трябвало да бъдат осведомени и който в такава търговия е общоизвестен на страните и често съблюдаван от страните по договори от вида, приложим в конкретна търговия.
2. Всяко общуване по електронен път, което осигурява траен запис на споразумение, ще бъде равнозначно на „писмен вид”.
3. Когато се сключи такова споразумение от страните, никоя от които няма местожителство в държава-членка, съдилищата на други държави-членки няма да са компетентни по отношение на споровете им, освен ако съдът или съдилищата, които са избрани, са отхвърлили подсъдността си.
4. Съдът или съдилищата на държава-членка, на които попечителски документ е признал подсъдност, ще имат изключителна подсъдност по всякакви дела, повдигнати срещу наследодател, попечител или ползвател, ако става дума за отношенията между тези лица или за техните права или задължения.
5. Споразумения или разпоредби на попечителски документ, с който се предоставя подсъдност, няма да имат правна сила, ако са в противоречие с членове 13, 17 или 21, или съдилищата, чиято подсъдност те претендират да изключат, имат изключителна подсъдност по силата на член 22.

Член 24

Наред с подсъдността, която произтича по силата на други разпоредби на настоящия регламент, съд на държава-членка, пред който ответникът се явява в своя защита, ще има подсъдност. Това правило не се прилага, когато ответникът се явява, за да оспори подсъдността на съда, или когато друг съд притежава изключителна подсъдност по силата на член 22.

Раздел 8

Проверка на подсъдността и допустимостта

Член 25

Когато съд на държава-членка е сезиран с иск, който основно засяга дело, по отношение на което съдилищата на друга държава-членка имат изключителна подсъдност по силата на член 22, този съд ще обяви по собствен почин, че той не притежава подсъдност.

Член 26

1. Когато ответник, който има местожителство в една държава-членка, е съдебно преследван в съд на друга държава-членка и не се яви в своя защита, съдът обявява по собствен почин, че не притежава юрисдикция освен ако подсъдността му произтича от разпоредбите на настоящия регламент.
2. Съдът спира разглеждането на делото дотогава, докато не се покаже, че ответникът е могъл да получи документа, с който се започва делото или равнозначен документ в достатъчен срок, който да му позволи да организира защитата си, или че за постигането на това са били предприети всички необходими стъпки.
3. Член 19 от Регламент (ЕО) № 1348/2000 на Съвета от 29 май 2000 г. за връчването в държавите-членки на съдебни и извънсъдебни документи по граждански и търговски дела¹⁰ се прилага вместо разпоредбите на параграф 2 ако документът, с който се започва делото или равнозначният документ трябва да се предадат от една държава-членка в друга, съобразно настоящия регламент.
4. Когато разпоредбите на Регламент (ЕО) № 1348/2000 не са приложими, ще се прилага член 15 от Хагската конвенция от 15 ноември 1965 г. относно връчването в чужбина на съдебни и извънсъдебни документи по граждански и търговски дела, ако документът, с който се започва делото

¹⁰ ОВ L 160, 30.6.2000 г., стр.37.

или друг равнозначен документ, трябва да се предадат съобразно тази конвенция.

Раздел 9

Висящи дела (Lis Pendens) – свързани производства

Член 27

1. Когато дело, обхващащо еднакъв предмет и между еднакви страни, е заведено в съдилищата на различни държави-членки, всеки друг съд, различен от първоначално сезирания, по собствен почин ще спира разглеждането на делото до времето, когато се установи подсъдността на първоначално сезирания съд.
2. Когато се установи подсъдност на първоначално сезирания съд, всеки друг съд, различен от първоначално сезирания съд, ще отхвърли юрисдикцията си в полза на този съд.

Член 28

1. Когато свързани процедурни действия са висящи пред съдилища от различни държави-членки, всеки съд, различен от първоначално сезирания, може да спре разглеждането на делото.
2. Когато такива действия са висящи на първа инстанция, всеки съд, различен от първоначално сезирания, може също така, по молба на една от страните, да отклони подсъдността си, ако първоначално сезираният съд е компетентен по отношение на въпросните действия и правото му допуска тяхното обединяване.
3. За целите на този член, действията се считат за свързани, когато те са така близко обвързани, че е целесъобразно те да бъдат разгледани и разрешени заедно, за да се избегне риска от постановяване на противоречиви съдебни решения като следствие от отделни дела.

Член 29

Когато действията се предприемат в рамките на изключителната подсъдност на няколко съдилища, всеки друг съд, различен от първоначално сезирания, ще отхвърля подсъдността си в полза на този съд.

Член 30

За целите на този раздел, един съд ще се счита сезиран:

1. в момента, когато документът, с който започва делото или равнозначен документ, е внесен в съда, при условие че ищецът впоследствие не е пропуснал да предприеме изискуемите стъпки, за да се осъществят действия по отношение на ответника, или
2. Ако документът трябва да бъде връчен, преди да е внесен в съда, в момента, когато е получен от отговорната за връчването служба, при условие че ищецът впоследствие не е пропуснал да предприеме изискуемите стъпки, за да внесе документа в съда.

Раздел 10

Временни, включително охранителни, мерки

Член 31

Може да се направи заявление пред съдилищата на държава-членка за такива временни, включително охранителни, мерки, каквито се допускат от правото на тази държава-членка, дори ако съгласно настоящия регламент съдилищата на друга държава-членка са компетентни по съществото на делото.

ГЛАВА III

ПРИЗНАВАНЕ И ИЗПЪЛНЕНИЕ

Член 32

За целите на настоящия регламент, „съдебно решение” означава всякакво съдебно решение, постановено от съд или трибунал на държава-членка, както и да се нарича съдебното решение, включително декрет, заповед, решение или изпълнителен лист, както и определенията за разходите или разноските от служител на съда.

Раздел 1

Признаване

Член 33

1. Съдебно решение, което е постановено в държава-членка, ще бъде признавано в другата държава-членка, без да се изисква каквато и да е специална процедура.
2. Всяка заинтересувана страна, която изисква признаването на съдебно решение като основен въпрос при един спор, може в съответствие с

процедурите, установени в Раздели 2 и 3 на настоящия регламент да поиска решение, с което да се признае съдебното решение.

3. Ако резултатът от дело в съд на държава-членка зависи от определянето на свързан въпрос за признаване, този съд е компетентен по отношение на този въпрос.

Член 34

Съдебно решение няма да се признава:

1. ако такова признаване явно противоречи на публичната политика в държавата-членка, където се иска признаване;
2. когато то е постановено в нарушение на явяване, ако на ответника не е връчен документа, който слага начало на делото или равнозначен документ в достатъчен срок и по такъв начин, който да го улесни да организира защитата си, освен ако ответникът не е успял да започне дело за оспорване на съдебното решение, когато е било възможно да стори това;
3. ако то противоречи на съдебно решение, постановено по спор между същите страни в държавата-членка, в която се иска признаване;
4. ако то противоречи на по-рано постановено съдебно решение, постановено в друга държава-членка или в трета държава по същия предмет и между същите страни, при условие че по-ранното съдебно решение отговаря на условията, необходими за признаването му в сезираната държава-членка.

Член 35

1. Нещо повече, едно съдебно решение няма да се признава, ако то противоречи на раздели 3, 4 или 6 от глава II или в случая, уреден в член 72.
2. При проверката на основанията за подсъдността по предходния параграф, съдът или органът, който е сезиран, ще бъде обвързан от фактическите обстоятелства, на които съдът на държавата-членка по произход е основал подсъдността си.
3. При условията на параграф 1, не може да бъде преразглеждана подсъдността на съда на държавата-членка по произход. Тестът за публична политика, указан в точка 1 на член 34, не може да се приложи по отношение на правилата относно подсъдността.

Член 36

При никакви обстоятелства не се допуска преразглеждане по същество на чуждестранно съдебно решение.

Член 37

1. Съд на държава-членка, в който се иска признаване на съдебно решение, постановено в друга държава-членка, може да спре разглеждането на делото, ако срещу съдебното решение е внесена обикновена жалба.
2. Съд на държава-членка, в която се иска признаване на съдебно решение, постановено в Ирландия или в Обединеното кралство, може да спре разглеждането на делото, ако изпълнението е прекратено в държавата по произход, поради обжалване.

Раздел 2

Изпълнение

Член 38

1. Съдебно решение, постановено в държава-членка и подлежащо на изпълнение в тази държава-членка, ще бъде изпълнявано в друга държава-членка, когато, по искане на всяка заинтересувана страна, то бъде обявено за изпълняемо там.
2. При все това, в Обединеното кралство такова съдебно решение ще се изпълнява в Англия и Уелс, в Шотландия или Северна Ирландия когато, по искане на всяка заинтересувана страна, то е било регистрирано като изпълняемо в съответната част от територията на Обединеното кралство.

Член 39

1. Молбата ще бъде представена пред съда или компетентния орган, посочени в списъка в приложение II.
2. Местната подсъдност се определя, като се отчете мястото на местожителство на страната, срещу която се иска изпълнение, или мястото на изпълнение.

Член 40

1. Процедурата за отправяне на молба се регулира от правото на държавата-членка, където се иска изпълнение.
2. Молителят трябва да посочи адрес за връчване на призовка в обхвата на подсъдност на сезирания съд. При все това, ако правото на държавата-членка, където се иска изпълнение, не предвижда предоставянето на такъв адрес, молителят ще посочи представител *ad litem*.

3. Към молбата се прилагат документите по член 53.

Член 41

Съдебното решение ще бъде обявено за изпълнимо веднага след завършване на формалностите по член 53 без никакво преглед по членове 34 и 35. Страната по отношение на която се иска изпълнение няма право на този етап от преследването да прави каквито и да е твърдения по молбата.

Член 42

1. Решението по молбата за декларация за изпълняемост ще бъде незабавно съобщено на молителя в съответствие с процедурата, установена от правото на държавата-членка, където се иска изпълнение.

2. Декларацията за изпълняемост се връчва на страната, срещу която се иска изпълнение, в едно със съдебното решение, ако то все още не е било връчено на тази страна.

Член 43

1. Решението по молбата за декларация за изпълняемост може да се обжалва от всяка страна.

2. Жалбата се внася пред съда, посочен в списъка в приложение III.

3. Жалбата се разглежда в съответствие с процедурните правила за противоречащи си дела.

4. Ако страната, срещу която се иска изпълнение, не се яви пред апелативния съд във връзка с делото по обжалване, повдигнато от молителя, се прилагат член 26, параграфи 2 до 4, дори когато страната, срещу която се иска изпълнение, няма местожителство в някоя от държавите-членки.

5. Жалба срещу декларацията за изпълняемост се внася до един месец от връчването на декларацията. Ако страната, срещу която се иска изпълнение, има местожителство в държава-членка, различна от тази, в която е издадена декларацията за изпълняемост, срокът за обжалване ще бъде два месеца и ще тече от датата на връчването, било лично на страната или по нейното местоживееие. Не се допуска удължаване на срока поради голяма отдалеченост.

Член 44

Съдебното решение, постановено във връзка с жалбата, може да бъде оспорено само по пътя на обжалването, което е посочено в приложение IV.

Член 45

1. Съдът пред който е внесена жалбата съгласно член 43 или член 44 ще отказва или отнема декларация за изпълнение само на някои от основанията по членове 34 и 35. Той ще произнесе решението си незабавно.
2. При никакви обстоятелства не се допуска преразглеждане на чуждестранно съдебно решение по същество.

Член 46

1. Съдът, пред който е внесена жалбата по член 43 или член 44, по искане на страната, срещу която се иска изпълнение, може да спре производството, ако срещу съдебното решение в държавата-членка по произход е внесена редовна жалба или ако все още не е изтекъл срокът за внасяне на такава жалба; в последния случай съдът може да укаже срока, в рамките на който трябва да се внесе жалбата.
2. Когато съдебното решение е постановено в Ирландия или Обединеното кралство, всяка форма на обжалване, предвидена в държавата-членка по произход, ще се счита за обикновена жалба за целите на параграф 1.
3. Съдът също така може да постави като условие пред изпълнението осигуряването на такава гаранция, каквато той определи.

Член 47

1. Когато едно съдебно решение трябва да бъде признато в съответствие с настоящия регламент, нищо не ще възпрепятства молителят да се възползва от временни, включително охранителни, мерки в съответствие с правото на сезираната държава-членка, без да се изисква декларацията за изпълняемост по член 41.
2. Декларацията за изпълняемост съдържа в себе си правомощието да се предприемат всякакви охранителни мерки.
3. По време на срока за обжалване, съгласно член 43, параграф 5, срещу декларацията за изпълняемост и докато всякакво такова обжалване се изясни, не могат да се предприемат никакви други, освен охранителни, мерки за изпълнение срещу имуществото на страната, срещу която се иска изпълнение.

Член 48

1. Когато чуждестранно съдебно решение е постановено по отношение на няколко дела и декларацията за изпълняемост не може да бъде издадена за всички от тях, съдът или компетентният орган ще я издава за едно или повече от тях.
2. Молител може да изисква декларация за изпълняемост и само по отношение на части от съдебно решение.

Член 49

Чуждестранно съдебно решение, с което се нарежда периодично плащане посредством глоби ще бъде изпълнимо в държава-членка, където се иска изпълнение, само ако размерът на плащането е бил окончателно определен от съдилищата на държавата-членка по произход на съдебното решение.

Член 50

Молител, който в държавата-членка по произход се е възползвал от цялостна или частична правна помощ или е бил освободен от разходи или разноси, ще има право в производството, указано в този раздел, да се ползва от най-благоприятната правна помощ или най-обхватното освобождаване от разходи и разноси, които се предвиждат съгласно правото на сезираната държава-членка.

Член 51

Няма да се иска никакво обезпечение, гаранция или депозит, както и да са описани, от страната, която в една държава-членка моли за изпълнение на съдебно решение, постановено в друга държава-членка въз основа на обстоятелството, че тя е чужд гражданин или че няма местожителство или пребиваване в държавата, в която се иска изпълнение.

Член 52

В производството за издаване на декларация за изпълняемост в държавата-членка, където се иска изпълнение, не може да се изискват каквито и да е такси, изчислени въз основа на цената на въпросния иск.

Раздел 3

Общи разпоредби

Член 53

1. Една страна, която иска признаване или кандидатства за декларация за изпълняемост, представя копие от съдебното решение, което отговаря на необходимите условия за установяване на автентичността му.

2. Страна, която кандидатства за декларация за изпълняемост, също така представя сертификата, указан в член 54, без да се накърнява разпоредбата на член 55.

Член 54

Съдът или компетентният орган на държава-членка, където е постановено съдебно решение, ще издава, по искане на всяка заинтересувана страна, сертификат, като ползва стандартния формуляр в приложение V към настоящия регламент.

Член 55

1. Ако сертификатът, указан в член 54, не бъде представен, съдът или компетентният орган може да укаже срок за представянето му или да приеме равнозначен документ или, ако счита, че разполага с достатъчна информация преди това, може да не изиска представянето му.

2. Ако съдът или компетентният орган го изискват, трябва да се представи превод на документите. Преводът ще бъде удостоверен от лице, квалифицирано да прави това в някоя от държавите-членки.

Член 56

Няма да се изисква каквато и да е легализация или друга сходна формалност по отношение на документите по член 53 или в член 55, параграф 2 или по отношение на документ, посочващ представител *ad litem*.

ГЛАВА IV

АВТЕНТИЧНИ ДОКУМЕНТИ И СЪДЕБНИ СПОГОДБИ

Член 57

1. Документ, който е формално съставен или регистриран като автентичен документ и има изпълнителна сила в някоя държава-членка, в друга държава-членка ще се признава за изпълняем при молба, направена в съответствие с процедурите, уредени в член 38 и следващи. Съдът, при който е депозирана жалба съгласно членове 43 или 44, ще откаже или отнеме декларация за изпълняемостта, само ако изпълнението на документа явно противоречи на публичната политика на сезираната държава-членка.

2. Уговорки във връзка със задължения за издръжка, постигнати с административните власти или удостоверени от тях също така ще се считат за автентични документи по смисъла на параграф 1.

3. Представеният документ трябва да отговаря на необходимите условия за установяване на автентичността му в държавата-членка по произход.

4. Раздел 3 на глава III се прилага съответно. Компетентният орган в държавата-членка, където е изготвен или регистриран автентичен документ, издава, по искане на всяка заинтересувана страна, сертификат, като се ползва стандартния формуляр в приложение IV към настоящия регламент.

Член 58

Спогодба, която е одобрена от съд в хода на делото и която има изпълнителна сила в държавата-членка, където е сключена, ще бъде изпълняема в сезираната държава при същите обстоятелства като автентичните документи. Съдът или компетентният орган на държава-членка, където е одобрена съдебна спогодба, ще издава, по искане на всяка заинтересувана страна, сертификат, като използва стандартния формуляр в приложение V към настоящия регламент.

ГЛАВА V

ОБЩИ РАЗПОРЕДБИ

Член 59

1. За да се определи дали една страна има местожителство в държава-членка, чиито съдилища са сезирани по дело, съдът ще прилага вътрешното си право.
2. Ако една страна няма местожителство в държава-членка, чиито съдилища са сезирани по дадено дело, тогава, за да се определи дали страната има местожителство в друга държава-членка, съдът ще приложи правото на тази държава-членка.

Член 60

1. За целите на настоящия регламент, едно търговско дружество или правен субект или сдружение на физически и юридически лица има местожителство в мястото, където се намира неговото:
 - а) седалище по устав, или
 - б) централно управление, или
 - в) основно място на дейност
2. По отношение на Обединеното кралство и Ирландия, „седалище по устройствения акт” означава седалището по регистрация или когато няма

токова седалище никъде, мястото на вписване или, когато няма никъде такова място, мястото, съгласно чието право е осъществено образуването.

3. За да се определи дали един попечителски фонд има местожителство в държава-членка, чиито съдилища са сезирани по делото, съдът прилага своите правила за международно частно право.

Член 61

Без да се накърняват всякакви по-благоприятни разпоредби на националното право, лица, които имат местожителство в държава-членка и които са съдебно преследвани в наказателните съдилища на друга държава-членка, на която не са граждани, за престъпление, което не е извършено умишлено, могат да бъдат защитавани от квалифицирани лица, дори ако те не се явят лично. При все това, сезираният съд по делото може да нареди лично явяване; в случай на неявяване, съдебно решение, постановено по гражданското дело, без засегнатото лице да е могло да организира защитата си, не трябва да бъде признато или изпълнено в другата държава-членка.

Член 62

В Швеция, в производства по съкратена процедура относно заповеди за плащане (betyalningsföreläggande) и подпомагане (handräckning), изразът „съд” обхваща „Шведската служба по изпълнение” (kronofogdemyndigheten).

Член 63

1. Лице, което има местожителство на територията на Великото херцогство Люксембург и е съдебно преследвано от съда на друга държава-членка съгласно член 5, параграф 1, може да откаже да се подчини на подсъдността на този съд ако крайното място на доставка на стоките или оказването на услугите е в Люксембург.
2. Когато, при условията на параграф 1, крайното място на доставка на стоките или оказването на услугите е в Люксембург, всяко споразумение, предоставящо подсъдност, за да бъде действително трябва да бъде прието в писмен вид или да е доказано в писмен вид по смисъла на член 23, параграф 1, буква а).
3. Разпоредбите на този член не се прилагат по отношение на договори за оказването на финансови услуги.
4. Разпоредбите на този член ще се прилагат за срок от шест години от влизането в сила на настоящия регламент.

Член 64

1. По дела във връзка със спор между собственика и член на екипажа на морски кораб, регистриран в Гърция или Португалия, относно възнаграждение или други условия по повод на службата, съд в държава-членка трябва да установи дали дипломатическото или консулското длъжностно лице, отговарящи за кораба, са били уведомени за спора. Съдът може да действа, веднага след като това длъжностно лице е било уведомено.
2. Разпоредбите на този член ще се прилагат за срок от шест години от влизането в сила на настоящия регламент.

Член 65

1. Подсъдността по в член 6, параграф 2 и член 11 във връзка с действия за предоставяне на гаранция или във връзка с всякакви други действия на трета страна, не може да се прилага в Германия и Австрия. Всяко лице, което има местожителство в друга държава-членка може да бъде преследвано в съдилищата:

а) на Германия, съгласно членове 68 и 72 - 74 от Гражданския процесуален кодекс (*Zivilprozessordnung*) относно уведомяването на трети страни,

б) на Австрия, съгласно член 21 от Гражданския процесуален кодекс(*Zivilprozessordnung*) относно уведомяването на трети страни.

2. Съдебни решения, постановени в други държава-членки по силата на член 6, параграф 2 или член 11 ще бъдат признати и изпълнени в Германия и Австрия в съответствие с глава III. Всякакво действие, което съдебни решения, постановени в тези страни, могат да имат по отношение на трети страни поради приложението на разпоредбата на параграф 1, също така ще се признава в останалите държава-членки.

ГЛАВА VI

ПРЕХОДНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 66

1. Настоящия регламент се прилага само по отношение на заведени дела, както и спрямо документи, формално съставени или регистрирани като автентични документи след влизането на същия в сила.
2. При все това, ако съдебното преследване в държавата-членка по произход е заведено преди влизането в сила на настоящия регламент, съдебни решения, постановени след датата на влизане в сила ще се признават и изпълняват в съответствие с глава III:

а) ако съдебното преследване в държавата-членка по произход е заведено след влизането в сила на Брюкселската конвенция или Конвенцията от Лугано както в държавата-членка по произход, така и в сезираната държава-членка;

б) във всички други случаи, ако подсъдността се основава на правила, които са съзвучни с тези, предвидени или по силата на глава II, или на конвенция, сключена между държавата-членка по произход и сезираната държава-членка, която е била в сила, когато е заведено делото.

ГЛАВА VII

ВРЪЗКА С ДРУГИ ДОКУМЕНТИ

Член 67

Настоящия регламент не накърнява приложението на разпоредби, регламентиращи подсъдност и признаването и изпълнението на съдебни решения по специални въпроси, които се съдържат в актове на Общността или в национално законодателство, което е хармонизирано съобразно тази актове.

Член 68

1. Настоящия регламент в отношенията между държавите-членки, отменя Брюкселската конвенция, с изключение на териториите на държавите-членки, които попадат под териториалния обхват на тази Конвенция и които са изключени от действието на настоящия регламент по силата на член 299 от Договора.
2. Дотолкова, доколкото настоящия регламент заменя разпоредбите на Брюкселската конвенция между държавите-членки, всяка препратка към конвенцията ще се разбира като препратка към настоящия регламент.

Член 69

При условията на член 66, параграф 2 и член 70, настоящия регламент, в отношенията между държавите-членки, ще отмени следните конвенции и договори, сключени между две или повече от тях:

- Конвенцията между Белгия и Франция за подсъдността и действителността и изпълнението на съдебни решения, арбитражни решения и автентични документи, подписана в Париж на 8 юли 1899 г.,

- Конвенцията между Белгия и Нидерландия за Подсъдност, банкрут, и действителност и изпълнение на съдебни решения, арбитражни решения и автентични документи, подписана в Брюксел на 28 март 1925 г.,
- Конвенцията между Франция и Италия за изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, подписана в Рим на 3 юни 1930 г.,
- Конвенцията между Германия и Италия за признаване и изпълнение на съдебни решения по граждански и търговски дела, подписана в Рим на 9 март 1936 г.,
- Конвенцията между Белгия и Австрия за реципрочното признаване и изпълнение на съдебни решения и автентични документи във връзка със задължения за издръжка, подписана във Виена на 25 октомври 1957 г.,
- Конвенцията между Германия и Белгия за взаимното признаване и изпълнение на съдебни решения, арбитражни решения и автентични документи по граждански и търговски дела, подписана в Бон на 30 юни 1958 г.,
- Конвенцията между Нидерландия и Италия за признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, подписана в Рим на 17 април 1959 г.,
- Конвенцията между Германия и Австрия за реципрочното признаване и изпълнение на съдебни решения, спогодби и автентични документи по граждански и търговски дела, подписана във Виена на 6 юни 1959 г.,
- Конвенцията между Белгия и Австрия за реципрочното признаване и изпълнение на съдебни решения, арбитражни решения и автентични документи по граждански и търговски дела, подписана във Виена на 16 юни 1959 г.,
- Конвенцията между Гърция и Германия реципрочното признаване и изпълнение на съдебни решения, спогодби и автентични документи по граждански и търговски дела, подписана във Атина на 4 ноември 1961 г.,
- Конвенцията между Белгия и Италия за признаването и изпълнението на съдебни решения и други подлежащи на изпълнение документи по граждански и търговски дела, подписана в Рим на 6 април 1962 г.,
- Конвенцията между Нидерландия и Германия за взаимното признаване и изпълнение на съдебни решения и други подлежащи на изпълнение документи по граждански и търговски дела, подписана в Хага на 30 август 1962 г.,

- Конвенцията между Нидерландия и Австрия за реципрочното признаване и изпълнение на съдебни решения и автентични документи по граждански и търговски дела, подписана в Хага на 6 февруари 1963 г.,
- Конвенцията между Франция и Австрия признаването и изпълнението на съдебни решения и автентични документи по граждански и търговски дела, подписана във Виена на 15 юли 1966 г.,
- Конвенцията между Испания и Франция признаването и изпълнението на съдебни решения и арбитражни решения по граждански и търговски дела, подписана в Париж на 28 май 1969 г.,
- Конвенцията между Люксембург и Австрия признаването и изпълнението на съдебни решения и автентични документи по граждански и търговски дела, подписана в Люксембург на 29 юли 1971 г.,
- Конвенцията между Италия и Австрия за признаването и изпълнението на съдебни решения и съдебни спогодби и автентични документи по граждански и търговски дела, подписана в Рим на 16 ноември 1971 г.,
- Конвенцията между Испания и Италия относно правната помощ и признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, подписана в Мадрид на 22 май 1973 г.,
- Конвенцията между Финландия, Исландия, Норвегия, Швеция и Дания за признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански дела, подписана в Копенхаген на 11 октомври 1977 г.,
- Конвенцията между Австрия и Швеция за признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански дела, подписана в Стокхолм на 16 септември 1982 г.,
- Конвенцията между Испания и Федерална република Германия признаването и изпълнението на съдебни решения, съдебни спогодби и други подлежащи на изпълнение автентични документи по граждански и търговски дела, подписана в Бон на 14 ноември 1983 г.,
- Конвенцията между Австрия и Испания за признаването и изпълнението на съдебни решения, съдебни спогодби и други подлежащи на изпълнение автентични документи по граждански и търговски дела, подписана във Виена на 17 февруари 1984 г.,
- Конвенцията между Финландия и Австрия за признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански дела, подписана във Виена на 17 ноември 1986 г.,

- Договорът между Белгия, Нидерландия и Люксембург за подсъдност, банкрут, и действителността и изпълнението на съдебни решения, арбитражни решения и автентични документи, подписан в Брюксел на 24 ноември 1961 г., дотолкова, доколкото е в сила.

Член 70

1. Договорът и конвенциите, които са посочени в член 69, продължават да действат по отношение на дела, спрямо които не се прилага настоящия регламент.
2. Те продължават да действат по отношение на постановени съдебни решения и формално изготвени документи или такива, които са регистрирани като автентични документи преди влизането в сила на настоящия регламент.

Член 71

1. Настоящия регламент не засяга действието на всякакви конвенции, по които са страни държавите-членки и които във връзка със специални въпроси регламентират подсъдността или признаването и изпълнението на съдебни решения.
2. С цел да се осигури еднакво тълкуване, параграф 1 се прилага по следния начин:

а) настоящия регламент не препятства съд на държава-членка, която е страна по конвенция по специален въпрос, да признае подсъдност в съответствие с тази конвенция, дори когато ответникът е с местожителство в друга държава-членка, която не е страна по тази конвенция. Съдът, пред който е заведено делото, във всеки случай прилага член 26 от настоящия регламент.

б) съдебни решения, постановени в държава-членка от съд при упражняване на подсъдност, предвидена по силата на конвенция по специален въпрос, ще бъдат признавани и изпълнявани в другите държави-членки в съответствие с настоящия регламент.

Когато конвенция по специален въпрос, по която са страни както държавата-членка по произход, така и сезираната държава-членка, установява условия за признаване и изпълнение на съдебни решения, се прилагат тези условия. Във всеки случай могат да се приложат разпоредбите на настоящия регламент, които са във връзка с процедурата за признаване и изпълнение на съдебни решения.

Член 72

Настоящия регламент не засяга споразумения, по силата на които държавите-членки са се задължили, преди влизането в сила на настоящия регламент съобразно член 59 от Брюкселската конвенция, да не признават съдебни решения, постановени по-специално в други страни съдоговорителки по тази конвенция, срещу ответници, които имат местожителство или преимуществено пребивават в трета страна, когато, по дела по член 4 на тази Конвенция, съдебното решение може само да почива на основание за подсъдност, указано във втория параграф на член 3 от тази Конвенция.

ГЛАВА VIII

ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 73

Не по-късно от пет години след влизането в сила на настоящия регламент Комисията представя пред Европейския парламент, Съвета и Икономическия и социален комитет доклад за приложението на настоящия регламент. Докладът ще е придружен, при нужда, от предложения за изменения в настоящия регламент.

Член 74

1. Държавите-членки уведомяват Комисията за текстовете, с които се изменят списъците в приложения I - IV. Комисията съответно изменя въпросните приложения.
2. Осъвременяването на техническото оформление на формулярите, мостри/примерни от които се дават с приложения V и VI, ще се приеме в съответствие с консултативната процедура по член 75, параграф 2.

Член 75

1. Комисията ще се подпомага от комитет.
2. Когато се препраща към този параграф, се прилагат членове 3 и 7 от Решение 1999/468/ЕО.
3. Комитетът приема свои процедурни правилник.

Член 76

Настоящия регламент влиза в сила на 1 март 2002 г.

Настоящия регламент е задължителен в цялостта си и е пряко приложим в държавите-членки в съответствие с Договора за създаване на Европейската общност.

Съставено в Брюксел на 22 декември 2000 година.

За Съвета:
Председател
C. Pierret

ПРИЛОЖЕНИЕ I

Правила за подсъдност по член 3, параграф 2 и член 4, параграф 2

Правилата за подсъдност по член 3, параграф 2 и член 4 параграф 2, са следните:

- в Белгия: член 15 от Гражданския кодекс (Code civil/Burgelijk Wetboek) и член 638 от Юридическия кодекс (Code judiciaire/Gerechtelijk Wetboek);
- в Германия: член 23 от Гражданския процесуален кодекс (Zivilprozessordnung);
- в Гърция: член 40 от Гражданския процесуален кодекс (Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας);
- във Франция: членове 14 и 15 от Гражданския кодекс (Code civil);
- в Ирландия: правилата, които позволяват подсъдността да се основава на факта, че документът, с който се слага начало на производството, е връчен на ответника по време на негово временно пребиваване в Ирландия;
- в Италия: членове 3 и 4 от Закон 218 от 31 май 1995 г.;
- в Люксембург: членове 14 и 15 от Гражданския кодекс (Code civil);
- в Нидерландия: членове 126 параграф 3 и 127 от Гражданския процесуален кодекс (Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering);
- в Австрия: член 99 от Закона за съдебната подсъдност (Jurisdiktionsnorm);
- в Португалия: членове 65 и 65А от Гражданския процесуален кодекс (Codigo de Processo Civil) и член 11 от Трудовия процесуален кодекс (Codigo de Processo de Trabalho);
- във Финландия: второто, третото и четвъртото изречения на първия параграф на Раздел 1 на глава 10 на Юридическия процесуален кодекс (oikeudenkäymiskaari/rättegångsbalken);
- в Швеция: първото изречение от първия параграф на Раздел 3 на глава 10 на Юридическия процесуален кодекс (rättegångsbalken);
- в Обединеното кралство: правила, които позволяват подсъдността да се основава на:

- а) факта, че документът, с който се слага начало на производството, е връчен на ответника по време на негово временно пребиваване в Обединеното кралство,
- б) наличието в границите на Обединеното кралство на имущество, принадлежащо на ответника; или
- в) придобиване от страна на ищеца на имущество, намиращо се в границите на Обединеното кралство.

ПРИЛОЖЕНИЕ II

Съдилищата или компетентните органи, пред които може да се представи молбата по член 39, са следните:

- в Белгия: „tribunal de première instance” или „rechtbank van eerste aanleg” или „erstinstanzliches Gericht”,
- в Германия: съдията-председател на отделение на „Landgericht”,
- в Гърция: „Μονομελές Πρωτοδικείο”,
- в Испания: „Juzgado de Primera Instancia”,
- във Франция: съдията-председател на „tribunal de grande instance”,
- в Ирландия: Върховният съд,
- в Италия: „Corte d'appello”,
- в Люксембург: съдията-председател на „tribunal d'arrondissement”,
- в Нидерландия: съдията-председател на „arrondissementsrechtbank”,
- в Австрия: „Bezirksgericht”,
- в Португалия: „Tribunal de Comarca”,
- във Финландия: „käräjäoikeus/tingsrätt”,
- в Швеция: „Svea hovrätt”,
- в Обединеното кралство:
 - а) в Англия и Уелс: върховния съд или в случай на решение за издръжка: Магистратския съд за предаване от държавния секретар;
 - б) в Шотландия: Court of Session или в случай на решение за издръжка: шерифския съд за предаване от държавния секретар;
 - в) в Северна Ирландия: Върховния съд или в случай на решение за издръжка: магистратския съд за предаване от държавния секретар;
 - г) в Гибралтар: върховния съд на Гибралтар или в случай на решение за издръжка: магистратския съд за предаване от главния прокурор на Гибралтар.

ПРИЛОЖЕНИЕ III

Съдилищата, пред които могат да се завеждат жалбите по член 43 параграф 2, са следните:

- в Белгия:
 - а) що се отнася до жалба на ответника: „tribunal de première instance” или „rechtbank van eerste aanleg” или „erstinstanzliches Gericht”,
 - б) що се отнася до жалба на ищеца: „Cour d’appel” или „hof van beroep”,
- във Федерална република Германия: „Oberlandesgericht”,
- в Гърция: „Εφετείο”,
- в Испания: „Audiencia Provincial”,
- във Франция: „cour d’appel”,
- в Ирландия: Върховния съд,
- в Италия: „corte d’appello”,
- в Люксембург: „Cour supérieure de Justice” в качеството му на съд за граждански жалби,
- в Нидерландия:
 - в) за ответника: „arrondissementsrechtbank”,
 - г) за ищеца: „gerechtshof”,
- в Австрия: „Bezirksgericht”,
- в Португалия: „Tribunal de Relação”,
- във Финландия: hovioikeus/hovrätt”,
- в Швеция: „Svea hovrätt”,
- в Обединеното кралство:
 - а) в Англия и Уелс: върховния съд или в случай на решение за издръжка: магистратския съд;

б) в Шотландия: Court of Session или в случай на решение за издръжка: Шерифския съд;

в) в Северна Ирландия: върховния съд или в случай на решение за издръжка: магистратския съд;

г) в Гибралтар: върховния съд на Гибралтар или в случай на решение за издръжка: магистратския съд.

ПРИЛОЖЕНИЕ IV

Жалбите, които могат да се подадат съобразно член 44, са следните:

- в Белгия, Гърция, Испания, Франция, Италия, Люксембург и Нидерландия: касационна жалба,
- в Германия: „Rechtsbeschwerde”,
- в Ирландия: жалба поради нарушение на закона пред върховния съд,
- в Австрия: „Revisionsrekurs”,
- в Португалия: жалба поради нарушение на закона
- във Финландия: жалба пред „korkein oikeus/högsta domstolen”,
- в Швеция: жалба пред „Högsta domstolen”,
- в Обединеното кралство: единствена жалба поради нарушение на закона.

ПРИЛОЖЕНИЕ V

Сертификат по член 54 и 58 от Регламента за съдебните решения и съдебните спогодби

1. Държава-членка по произход
2. Съд или компетентен орган, който издава сертификата
 - 2.1. Наименование
 - 2.2. Адрес
 - 2.3. Тел. / факс / електронна поща
3. Съд, който е постановил съдебното решение/одобрил съдебната спогодба (*)
 - 3.1. Вид съд
 - 3.2. Местоположение на съда
4. Съдебно решение/съдебна спогодба
5. Имена на страните, на които е предоставена правна помощ

Съдебното решение/съдебната спогодба (*) е приложимо в държавата-членка по произход (членове 38 и 58 от регламента) срещу:
Име:

Подписан в:, дата:.....

Подпис и/или печат:

(*)Излишното се зачерква.

ПРИЛОЖЕНИЕ VI

Сертификат по член 57, параграф 4 от Регламента за автентичните документи

1. Държава-членка по произход
2. Съд или компетентен орган, който издава сертификата
 - 2.1. Наименование
 - 2.2. Адрес
 - 2.3. Тел. / факс / електронна поща
3. Орган, който е дал автентичност/легализирал документа
 - 3.1. Орган, участващ в съставянето на автентичния документ (при необходимост)
 - 3.1.1. Наименование и предназначение на органа
 - 3.1.2. Местоположение на органа
 - 3.2. Орган, който е регистрирал автентичния документ (при необходимост)
 - 3.2.1. Вид орган
 - 3.2.2. Местоположение на органа
4. Автентичен документ
 - 4.1. Описание на документа
 - 4.2. Дата
 - 4.2.1. на която е съставен/изготвен документа
 - 4.2.2. ако са различни: на която е регистриран документа
 - 4.3. Справочен номер
 - 4.4. Страни по документа
 - 4.4.1. Име на кредитора
 - 4.4.2. Име на длъжника
6. Текст на подлежащото на изпълнение задължение, така както е приложено към този сертификат

Автентичният документ подлежи на изпълнение срещу длъжника в държавата-членка по произход (член 57, параграф 1от регламента)

Подписан в:, дата:.....

Подпис и/или печат